

ПИСАТЕЛЪ

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДАНЧА ДО СМЪХУРКА

Драги ми Смъхурко,

Оная недѣля отидохъ съсъ татка у чича Йордана. Той е, както знаешъ, известенъ писателъ и е братъ на татка. На него съмъ кръстенъ. Затова се казвамъ и азъ като него — Йорданъ Веселиновъ. Но азъ си обичамъ другарското име — Патиланчо Данчо.

Та татко и чичо взеха да говорятъ като свои хора. Азъ седѣхъ на стола. Слушахъ, какъ вработѣ църкаха на двора. Отъ време на време долавяхъ по нѣщо и отъ разговора.

— Какво сега пишешъ? — подхвана речъ татко.

— Остави се, братко. Разказъ за децата. Два деня го мисля и денемъ ношемъ. И не ми се мърка нищо въвъ главата. Редакторътъ Благовъ и днесъ ме подканя. Но безъ моя разказъ тоя пжтъ ще мине. И азъ самъ не зная защо се засѣче.

Татко ме погледна и взе да се смѣе.

— Ти попитай — рече — ей това човѣче. Разкажитъ детски той ги по умѣе.

Азъ се позасрамихъ, но нищо не рекохъ. Ала една мисль ми свѣтна въ главата.

И бързахъ по-скоро да си ида въ кжши.

Когато се върнахъ, тозчасъ се затворихъ въ стаята сами-чѣкъ. И почнахъ да пиша. Написахъ азъ разказъ за единъ писателъ. Какъ се срещнахъ веднажъ съ вѣренъ патиланецъ. Какъ самъ той постѣпилъ въ патиланско царство. Какъ истински после патиланецъ станалъ. И какъ възпѣлъ славно смѣха и игритѣ. И съ това обаялъ по цѣлъ свѣтъ четцитѣ. Съ пишеща машина разказа преписахъ. Отдолу подписахъ Й о р данъ Веселиновъ. Че вѣра не вдѣхва патиланско име. Разказа изпратихъ до онуй списа-